

JMÉNEM REPUBLIKY

přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k **nepodmíněnému trestu odnětí svobody** v trvání **š e s t i /6/ měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s o s t r a h o u**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Česká republika - Úřad práce České republiky, Krajská pobočka v Ústí nad Labem odkazuje se svým nárokem na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

1. Po podání obžaloby soud z předloženého spisu zjistil, že přípravné řízení bylo provedeno podle zákona a byla dodržena zejména všechna ustanovení garantující respektování práv na obhajobu.
2. Z důkazů v hlavním líčení provedených dospěl soud k závěru, že obžalovaný v uvedeném období výživné pro svého syna skutečně neplatil. Obžalovaný na svou obhajobu za celou dobu trestního stíhání neuvedl nic, v řízení přípravném odmítl vypovídat a nevyužil ani možnosti hájit se u hlavního líčení, k němuž byl řádně a včas předvolán a pouze se omluvil z neúčasti kvůli úrazu prstů na ruce, který utrpěl před dvěma měsíci, přičemž odročení hlavního líčení nežádal. Spisový materiál obsahoval dostatečné množství důkazů k závěru soudu, že věc lze spolehlivě rozhodnout i bez jeho přítomnosti a proto bylo hlavní líčení ve smyslu § 202 odst. 1 tr. řádu konáno jejich nepřítomnosti, neboť věc bylo lze spolehlivě rozhodnout a účelu trestního řízení dosáhnout i bez přítomnosti [REDAKCE], jemuž bylo vyrozumění o jeho konání doručeno s dostatečným časovým předstihem, konkrétně dne 9.11.2019, přičemž k jednání kladenému mu za vinu byl již v předchozí fázi trestního řízení vyslechnut, čímž dostal možnost vyjádřit se k němu, a splněny byly i další zákonné podmínky pro takový postup.
3. Z výpovědi **svědkyně** [REDAKCE], již byla nezletilá svěřena do pěstounské péče po smrti její matky, soud zjistil, že vyživovací povinnost obžalovaného jako otce k dceři [REDAKCE] rozhodném období trvala, neboť tato chodí stále ještě na základní školu a obžalovaný ji neplnil ani vyměřenou peněžní částkou, ani jiným způsobem.
4. Soud dále vycházel z **důkazů listinných**. Z předmětného rozsudku citovaného ve skutkové větě soud ověřil, že obžalovanému od 12. listopadu 2014 vznikla právní povinnost přispívat na výživu své nezletilé dcery částkou 1.000,- Kč měsíčně. Daný rozsudek mu byl doručen, své vyživovací povinnosti si tak byl vědom. Nebyla zjištěna žádná objektivní překážka, která by obžalovanému bránila v možnosti získat dostatečný zdroj příjmů k plnění již tak nízké vyživovací povinnosti prací. O dávky sociálního systému se připravil sám svým lehkovážným jednáním, kdy jen proto, že nepovažoval za dostatečně důležité se aspoň dostavovat na úřad práce, byl z evidence uchazečů o zaměstnání sankčně vyřazen. Uchazeč o zaměstnání přitom v podstatě nemá žádnou jinou povinnost, než se občas dostavit na úřad práce a pokud se rozhodne neplnit ani takto jednoduchou povinnost, pak to svědčí jednoznačně o tom, že o žádnou práci vlastně ani nestojí – ostatně jak vyplývá z listinných důkazů, obžalovaný nepracoval na plný úvazek ani v posuzovaném období, ani v době mu předcházející, spokojil

se pouze výkonem práce pouhých 300 hodin ročně dle dohody o provedení práce. Pak je ovšem plně na obžalovaném, aby se uskrovnil sám a z výplaty uvolnil přednostně prostředky potřebné k alespoň částečnému plnění vyživovací povinnosti, kterou nota bene neplatí dlouhodobě. Obžalovaný se však lehkomyšlně choval i v tom, že nežádal ani o snížení, či zrušení vyživovací povinnosti a jeho majetková situace nevyžadovala, aby byl odkázán na dávky sociální pomoci ze strany státu. Ostatně k jeho špatné finanční situaci přihlédl již soud rozhodující o výši výživného a zohlednil ji v nízké výši měsíčního plnění. Daný trestný čin tak spáchal v úmyslu přímém, neboť věděl, že je povinen výživné platit a neučinil nic, aby své povinnosti dostál, a to přesto, že za stejnou trestnou činnost již byl odsouzen. Věděl, že zákonnou povinnost porušuje a neučinil nic, aby jí dostál.

5. Z provedených důkazů vyplývá, že situace obžalovaného po celou rozhodnou dobu umožňovala, aby své povinnosti dostál, ostatně ona částka 1.000,- Kč je s ohledem na potřeby dítěte skutečně nízká. Nebyly shledány žádné důvody, pro které by obžalovaný objektivně nemohl výživné platit.
6. Z výše zmíněného tedy soud uzavřel, že obžalovaný trestný čin spáchal a je za něj plně trestně odpovědný.
7. Proto také soud uznal obžalovaného vinným ve smyslu podané obžaloby, neboť obžalovaný nevyužil ani možnosti dosáhnout zaplacením nijak vysokého dlužného výživného zániku trestnosti svého jednání ve smyslu ustanovení § 197 tr. zákoníku.
8. V otázce **právní kvalifikace** trestného jednání obžalovaného se soud ztotožnil se státním zástupcem. Bylo objektivně prokázáno, že obžalovaný věděl, že má zákonnou povinnost vyživovat svou dceru, přičemž ji přes dostačující příjem neplnil. Jeho jednání je tedy nutno posoudit jako nedbalostní, a to ve formě nedbalosti vědomé. Jelikož tak činil po dobu delší než 4 měsíce, naplnil svým nedbalostním jednáním všechny znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku.
9. Při rozhodování o **druhu a výši trestu** vycházel soud v ustanovení § 37 a § 39 tr. zákoníku a přihlížel ke kritériím zde uvedeným, tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Přihlédnuto bylo také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.
10. V důsledku použité právní kvalifikace byl tedy obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody až na jeden rok.
11. Soud v případě obžalovaného [REDAKCE] nemohl přihlédnout k **žádné polehčující okolnosti**.
12. Obžalovanému **přitěžuje** skutečnost, že trestný čin spáchal ke škodě své dcery, tedy osoby blízké, která je nadto nezletilým dítětem. Výživné neplatil po dobu, která více než čtyřnásobně překračuje dobu 4 měsíců vyžadovanou zákonem k trestnosti daného jednání. Soud měl na zřeteli ustanovení § 55 odst. 2 tr. zákoníku, nicméně současně musel vzít v potaz, že obžalovaný je speciálním recidivistou, který výživné odmítá platit tvrdošíjně a dlouhodobě přesto, že za takové jednání již byl odsouzen ve věci zdejšího soudu vedené pod sp.zn. [REDAKCE], kde výživné neplatil v období od dubna 2017 až do ledna 2018, tudíž celková doba, kdy odmítá plnit svou vyživovací povinnost, je již několikaletá. Byť k odsouzení za stejný trestný čin ve věci Okresního soudu Teplice sp.zn. [REDAKCE] nelze pro zákonnou fikci již přihlížet jako k okolnosti přitěžující, tento fakt svědčí o tom, že obžalovaný se vyživovací povinnosti v podstatě vysmívá a vůbec ji nehodlá respektovat.

Skutečnost, že obžalovaný se navíc nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení za stejný přečin a přesto s trestnou činností nepřestal, je přesně tou skutečností, která soud ve smyslu § 55 odst. 2 tr. zákoníku vede k jednoznačnému závěru, že účinná ochrana společnosti vyžaduje již uložení jediné nepodmíněného trestu odnětí svobody, neboť obžalovaný svou opakovanou a dlouhodobou recidivou ve zkušební době prokázal, že není naděje, že by jej bylo možno napravit jej jiným trestem, neboť i důrazné varování ve formě pohružky pobytem ve věznici se naprosto minulo účinkem a obžalovaný po předchozím odsouzení znovu prakticky obratem páchá stejnou trestnou činnost, jako by snad vůbec odsouzen nebyl.

13. Soud vyměřil trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, tedy v polovině zákonné sazby, což lze považovat za potrestání reflektující absenci jakékoliv polehčující okolnosti a převahu okolností přitěžujících za mírné, nicméně ještě dostačující.
14. Soud odkázal poškozenou Českou republiku - Úřad práce České republiky, Krajská pobočka v Ústí nad Labem s jejím nárokem na náhradu majetkové škody spočívající v dlužném výživném na řízení občanskoprávní, neboť s tímto nárokem se poškozená sice včas k trestnímu řízení připojila, nicméně ho řádně nevyčísila.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím soudu zdejšího. Státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku. Obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká. Zúčastněná osoba může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Oprávněná osoba může napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícího rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Z odůvodnění odvolání musí být patrné, které výroky rozsudku napadá, zda výroky o vině, trestu či náhradě škody a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojence, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Právo odvolání nepřísluší osobám, které se tohoto práva výslovně vzdaly.

Most 9.12.2019

Mgr. Pavel P l c h, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Holovlaská